

“Bu karmaşanın içinde, gürbüz bir ağacız.”

GÜRBÜZ

SAYI

6

KASIM-ARALIK
2025

Kültür, Sanat ve Edebiyat Dergisi

6

2 AYLIK EDEBİYAT DERGİSİ

gurbuzdergisi.com

yayında!

Gürbüz'de bu ay

ANNEMİN KABAK DOLMASI 4
EBRAR SU KIRATLI

ÖLÜ DOĞUM 6
BEDİR HAMZA KETHÜDAOĞLU

ENKAZ 8
GİZEM YOLDAŞ

YİTİRDİĞİM UMUTLARA 10
NİLAY ÇETİNKAYA

MASAL KİTABINDAN 12
BÜŞRA GÜN

ARA YAZI 14
BEDİR HAMZA KETHÜDAOĞLU

BENDEKİ SEN 16
FEYZULLAH SUCU

ELİMİZDEN KAYAN GÜNLER ÜZERİNE 18
BUSENUR KURAMAZ

ARAYIŞ 20
NİLGÜN ÇETİNKAYA

TÜRKLER NE RENK GİYER? 22
TOLGA CEYHUN TÜSÜZ

HATIRALARDA 24
FEYZA YURDUNKULU

ÖMRÜN SON DEMLERİ 26
SEVGİ GÜLBAY

MEŞHED 28
HÜLYA SAYAN

gürbüz
"Bu karmaşanın içinde, gürbüz bir ağacız."

İKİ AYLIK EDEBİYAT DERGİSİ - SAYI 6
KASIM-ARALIK 2025

İMTİYAZ SAHİBİ &
GENEL YAYIN YÖNETMENİ
EBRAR SU KIRATLI

EDİTÖR
SÜMEYRA AKSOY

YAYIN KURULU
NİDANUR BAĞRIYANIK
SÜMEYYE KEVSER YILMAZ
GİZEM YOLDAŞ

TASARIM
NEZİHA ŞİMŞEK

ÇİZİM
EBRAR SU KIRATLI
AYŞE NAZ TAŞ
AYŞE YAĞMUR BOZDEMİR

DİJİTAL İŞLER
EMİR SELİM SOYDAN

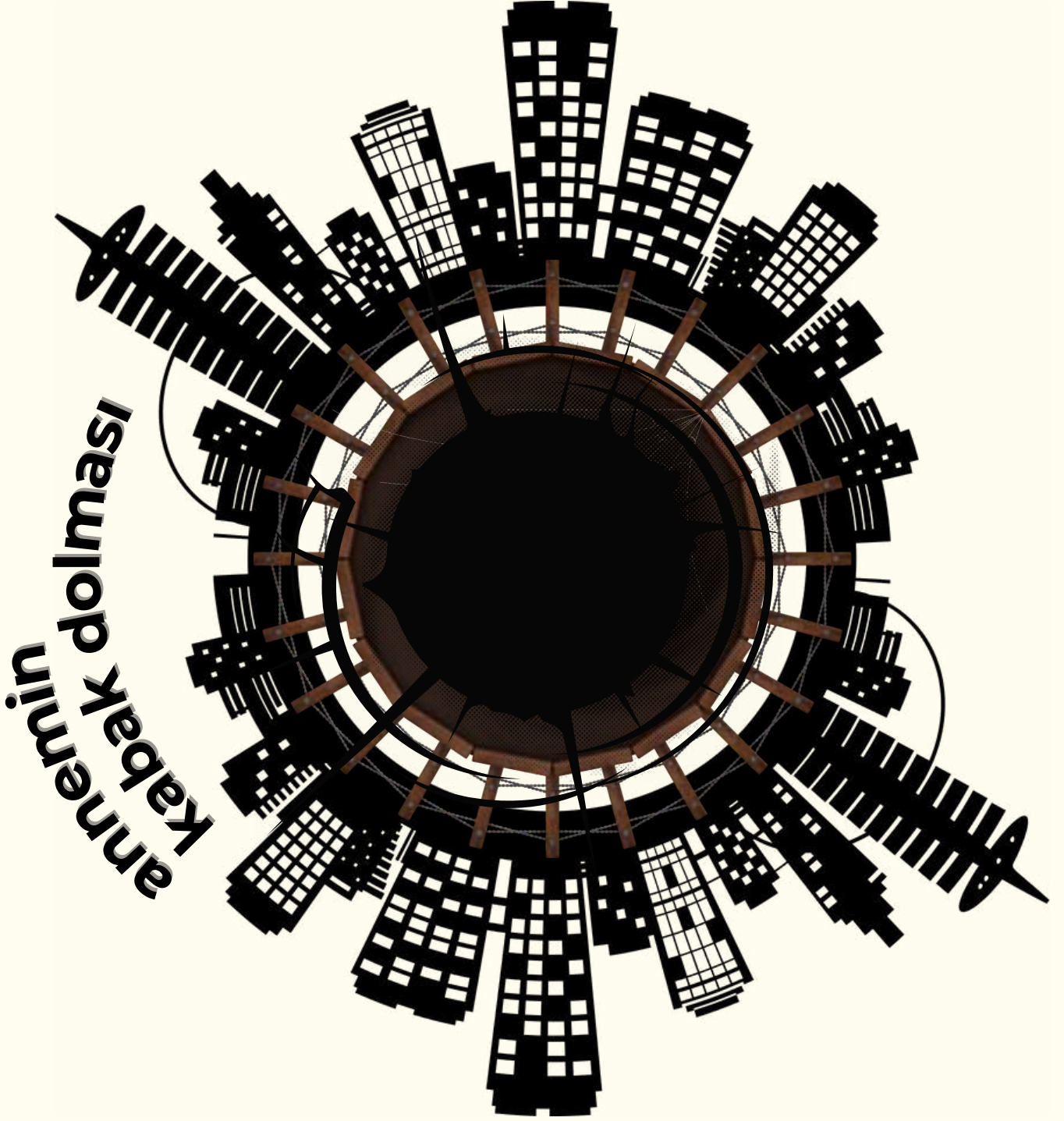
SOSYAL MEDYA
HESAPLARIMIZ

 GURBUZDERGISI

 GURBUZDERGISI

© Her hakkı saklıdır
Bu dergide yer alan,yazı, çizim,
fotoğraf ve illüstrasyonlar
elektronik ortamlar da dahil
olmak üzere yazılı izin olmaksızın
kullanılamaz. Gürbüz dergisi,
dijital bir dergidir, izinsiz basım
yapılamaz.

EBRAR SU KIRATLI

annemin kabak dolması

Hayatımızın her evresi, bir yelpazenin bambaşka uçları veya kıvrımları gibi saçılmış bir halde. Yelpaze ne kadar genişse o kadar mı uzaklaşırız dertlerimizden, yoksa dert tarifsiz bir bahane mi olur, insan bu çukurda debelenir dururken? Ben apartmanın merdivenlerinde çocukluğumu büyüttüm. Sessizliğim yok oldu duvarları arasında. Büyüyüp saçıldıkça etrafa, kendi yelpazem de büyüdü benimle. Ben öteki miydim, sonuncu mu veya fazlalık mı bilmiyorum. Sadece dünyaya gelmem gerekiyormuş ve gelmişim gibi düşünüyorum.

Yirmi bir yaşımın bir gecesi kalp krizi geçirdiğimi sandım. Göğsümden sırtıma doğru yayılan ağrı beni bu fikre itmişti. Bir de kalp krizinin erken yaşlara düştüğüne dair fazlasıyla makale vardı. İnsan, bir gecede yerle bir olurken, bir sabah tekrardan dikiliveriyor yeniden ayağa. Annemin kabak dolması en sevdiğim yemektir. O gece en çok annem korktu biliyorum.

Seçimler belki farklı yollara götüren etkenlerdir. Çevremiz bizi ya yükseklerle çıkartır ya da en altı gösterir bize. Benim birçok dostum bana dibi gösterdi. Birçok yoluma ortak sandığım, beni yolun ortasında bıraktı. Bense bu hayatta sadece bir kişiyi yolda bıraktım. Yelpazemin büyük bir pişmanlığıdır onun hikayesi. Çaresi bulunur dediğimiz ne varsa tozlu rafların tozlu hikayeleri oluyormuş, hayatın başında anladım. Herkesin vardır bir kavgası. Yaşayamadıklarıyla veya doğrudan kişilerle. Benim kavgam daha yeni başlıyor ama kalbim çok yorgun biliyorum.

Yirmi bir yaşımın bir günü annem bileğime ince kordonlu bir saat taktı. Bunu anneannen senin yaşındayken bana almıştı, şimdi ise senin dedi. Otuz yılın ağırlığı mıydı bileğimde yük olan yoksa annemin, benimle kendini yeniden büyütmesi mi? O içinde hâlâ genç bir kız bilirim. Gülerken gözlerinin ışıldamasından, saçlarının buklesinden tanırım.

Bir yelpazem var, gün geçtikçe büyüyor biliyorum. Bir de annemin kabak dolması var, gerçekten çok seviyorum.

ölü doğum

sabahları pemberişan;
başka rüyalara uyanır
suratını soyar, iç cebine koyar

nabız yüksek;
şimdi kan akmak ister
aynalar ondan korkar
uzakta karanfil yakar
karanfil gelmeyebilir,
gelse de sorun olmayabilir
son yağma ondan bilinir

*"ölüm dupduru gözleriyle bana bakıyor
çizmelerim, kan ve çamur içinde
kaçtığım matem, üzerime damladığında
tekrar anımsadım ölümü rüyalarımda
başkalarının rüyalarında"*

sabahları pembe perişan çiçeklere dolanır
geçmiş bahardan açmışlardır
kucağında kuşların dinlendiği eski,
ölü bir ağacın hatırası
başkasının rüyası

"su birikintisinde gördüm hayatı

gözlerimde kör yaşlar

çürümeye yüz tutmuş ölü yapraklar

yerde eski, ölü merasimi anlatırlar

yerde birikmiş gözyaşları

anımsatır hayatı"

sabahları permeperişan;
kurtulmaya çalışır leş kokusundan
yakalarına kadar kan
etraf karanfil kokar
içinde karanlık
kabusunda güz, gün koklar
gündüz, pencerelerinden damlar
başını duvara dayar, boş cepleri
maskeleri is kokar, düş yuvarlar
zemine damlayan kan
kavanozda tütün kuru,
pıhtılar içinde bir yol açar
karanlığa doğru

GİZEM YOLDAŞ

enkaz

enkaz

Bu enkazın altında ilk kez kalmadım ya, elbet biliyorsun. Benim beynim daimî bir zelzele alanı; ceddimin mirası bu bana. Molozların arasından ilk kez hayallerimi arıyor değilim, umudumu ilk kez arıyor değilim. Parmaklarım ilk kez taşları kazan bir kazma değil benim. Binlerce... Kaç binlerce gece kazdım ben o enkazı. Öyle ya, gözyaşlarım ilk kez düşüyor o toz yığınınına. Elbet biliyorsun... Tırnaklarımla kazıdığım o yığından, duası tamamlanmadan kopan tesbihler buldum ve sen elbette bunları da biliyorsun.

Bu enkazın altında ilk kez aramıyorum çiçeklerimi, elbet biliyorsun. Koca molozlar ilk kez kırmadı benim çiçeklerimin boynunu... İlk kez saksılarım devrilmedi. Güneşe astığım sakız renkli çarşafarıma ilk kez ölü ruhumu sarmadım. Sen bunları hep biliyorsun.

Bu enkazın altına gözlerini diken, o masum yetmeye, kendime ilk kez kol kanat germedim... Biliyorsun. Ceddimin mirası bana. Ve bilirsin yine, kol kanat germeye doğmuşum ya... Anama, babama, karındaşıma... Beni fırtınanla savurmasan...En çok sana...

İlk kez yıkılmıyor bu bina; ben bu enkazın altında ilk kez aramıyorum bana değmeyen gözlerini. Ceddimin mirası bu kavuşamamaklar, biliyorsun; hep anlattım ya!

Benim beynim her daim bir zelzele alanı, biliyorsun. Ancak şunu dimağına kazı ve sakın ola unutma: Tarumar olsa da dünyam, sesin içimin ortasında hep dimdik kalacak.

NİLAY ÇETİNKAYA

yitirdiğim umutlara

Yitirdiğim umutlara dilenciyim şimdi.
Ölümlle karşı karşıya,
Tanrıya yabancıyım.

Sesim yankı bulmuyor göğde,
Dualarım eksik harflerle yazılmış.
Kalbim, kapısı aralık bir mezar gibi.

Geçmişim, ellerimde kanlı bir ağıt;
kederli bir kader hesaplaşması bu.
Kalbim bir mezar taşına yaslı,
adımlarım yankısız avluda.

Yitirdiğim umutlara dilenciyim hâlâ.
Güller solmuş,
gözyaşları ertelenmiş bir sabah.
Ruhum, odaları dolaşan bir yalnızlık.

Masal Kitabından

Masal Kitabından

Elinden bırakma masal kitabını
Büyükannenin ruhu sallanıyor sandalyesinde
Sekseninde ölmüş müydü gerçekten ruhu onunla birlikte?
Kurtar kendini bu kahkaha boğan sistemden
Kurt değil kırmızı başlıklı kızın koşan peşinden
Öğretiler var peşinde onu yutmaya gelen
Şah ve mat, boşuna mı feda ettin onca piyano?
Her bir birim kare ve işte dümdüz ilerliyor kalen
Yerde parçalarını görmek mi en kötüsü olurdu;
Yoksa çıplak elle asla okşayamamak mı kendini?
Nefesinle boya artık hayatını, onun sanatını
Nefes almaktır hayatın gölgesi de ışığı da
Veda et veda etmekte geç kaldıklarına
Aladdin'in sihirli lambasında diliyorum hislerimi
Yaşam bana fısıldıyor tüm atardamarlardan
Kapkaranlık gökyüzünden, ölen askerlerden, açan çiçeklerden
Birer birer dikilen tabutlardan akan hayal göletinden
Nerdedir kim bilir insanlığın geçmişi onca yıldız arasında
Nedir beni ben yapan onca kılcal damar arasında?
Elimden bırakıyorum masal kitabımı
Büyükannemin benleri oluşturuyor benliğin masalını

*gerek var mı kendini bu kadar hurpalamanara
yalnız altı yüzyıl, dostluk ekildi*

*yokuşun ucunda sıkı sıkıya bağlı
yoksun, bulutlar bile indi sokağuma
viran bahçelerden aşağıya*

BEDİR HAMZA KETHÜDAOĞLU

FEYZULLAH SUCU

bendeki sen

Sıyrır beni bu sen telaşlarımdan
Rüzgârınla götür bendeki seni
Şayet gidince de unutamazsam
O zamanda bitir sendeki beni
Hüsrân olursa sonu bu sözlerin
Belli ki bir oyunu bu kaderin
Eğer arkada kaldıysa gözlerin
O zamanda hatırla bendeki seni
Sığındığım yerdi ardındaki sâye
Sandım ki mutlu biter bu hikâye
Şimdi unutmaksa eğer tek gâye
O zamanda unut bendeki seni
Unutmak, öldürmektir aslında
Hâlâ yaşıyorsun gönül tahtımda
Eğer bir yer yoksa bana dünyanda
O zamanda öldür bendeki seni

BUSENUR KURAMAZ

*elimizden
kayan
günler
üzerine*

Çözemedim, ilmeğin ucunu yakalayamadım bile. Hangi hafta nasıl geçti ve tekrar vardık pazartesilere, kavrayamadım. Ahir zamana ulaştığımız belirgin iken yine de saatlerin erimesine, dünlerin aynışmasına alışamadım. Sürekli saatle yarış halinde yaşıyoruz ömrümüzü, farkına vardınız mı? Hep bir yetişme acelesindeyiz; yemeğe, eve, işe, derse, sınavlara ve hatta tatillere. Zamanın ne bereketi kaldı ne de verimi. Yeri geliyor -hatta çoğunlukla- aklımdakileri yetiştirmek için uykumdan kısar oldum. Sevdiklerime daha çok vakit ayırabilmek, hobilerimi diri tutabilmek için günün 6-7 saatlik uyku harici kalan dilimi yetmez oldu çünkü. Bir açıyorum gözlerimi, sabahın güneşi... Sonra tekrar döndüğümde zihnimi bıraktığım yerde gecenin ayı görünmüş. İnsanın ömrü milattan bu yana uzadı mı kısaldı mı emin değilim ama çağ kesinlikle hızlı akar oldu. Bu da yaşam süremizin azalması ile aynı anlama gelmez mi?

Büyüklerimiz der ya, "Eskiden daha uzundu günler. Bir toplanırdık, bulaşıklar elimizde yıkanır, yemekler kalabalık olurdu fakat buna rağmen sohbe, dizi izlememize ve hatta fener ışığında uzaktaki komşu evlere gitmemiz mümkün olurdu." Biz de gelecek neslimize aynı fikre sahip cümleleri farklı şekilde mi sarf edeceğiz? "Gece olduğu vakit küçük ailemizle minik evimizde yemek sonrası bulaşıkları makineye yerleştirir, kahve makinesinde kahvemizi pişirir, dizimizi izler sonra çok geçmeden uykuya dalardık. Bir diğer gün de izlediklerimiz değişse bile rutin pek farklılaşmazdı. Şimdi bir yemek yiyorsun toplayıp kahve içmene ancak fırsat kalıyor. Ek bir şey yapsan yarın uykusuz kalırsın." mı diyeceğiz torunlarımıza? Evler küçüldükçe, aileler bireyselleştikçe zaman daha mı başına buyruk hâle geldi? Peki bu dönüşüm, tüm insanlığın zamanı tükenene kadar sürecek mi? Yani kıyamet kopana, yeryüzündeki hiçbir canlının daha fazla nefeslik hakkı kalmayana dek? Bazı konular vardır; farkına vardığımızda bir çözüm yolu geliştirmek için bilimi, aklımızı ve duygularımızı kullanarak sonuca ulaşabiliriz. Ama bunun için de zaman harcarız. Peki harcayacak bir zamanın olmaması sorununu hangi yöntem ile çözeceğiz? Ya zaman emicilerden kendimizi nasıl koruyacağız? Bizi sürekli dünyevi işlerde çalışmaya iten ve elde ettiğimizi de yine tüketim çarkını döndürmek için kullandıran sisteme rağmen...

Bu yüzyılın en büyük çelişkisi, hayatı dolu dolu yaşamamızı (çok yer gör, çok insan tanı, fazla kitap oku, sıkı ve yoğun çalışarak terfi al, vs.) öğütleyen medya ve popülerizmin bizlere bunu gerçekleştirecek çok kısıtlı bir zaman tanıyıp, bu süreçte de bencilleşmemizi öngörmesidir. Bundan mütevellit; enerjimizi ve vaktimizi verdiğimiz her kimse, iş, olay tüm maddi varlıklardan kıymetlidir. Tasarruflu olalım, seçici davranalım... Zamanı uzatamayacağımız su götürmez bir gerçektir lâkin vaktimizi doldururken aldığımız kararlar konusundaki özgürlüğümüz bakidir.

NİLGÜN ÇETİNKAYA

arayış

Ben Şimdi hangi duadayım,
hangi mevsimde?
Kaç merdiven çıkıyorum kaçmak için,
hangi taŐlara takılıyorum?

Ben Şimdi kimin dileğindeyim,
kimin bağrında açıyorum?
KoŐup nerelere yetişemiyorum,
hangi kırlarda düşüp kırılıyorum?

AteŐte mi yanıyorum,
yoksa
derin sularda mı boğuluyorum?

Ne zaman öğreniyorum hayata kulaç atmayı,
nerede durduruyorum zamanı?
Kime erken,
kime geç kalıyorum?

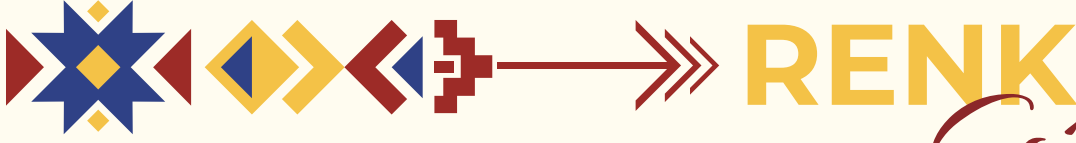
KeŐkeler mi biriktiriyorum,
“iyikiler”imi mi selamlıyorum?
Yaralar mı açıyorum,
yaralar mı ediniyorum?

Ne zaman öğreniyorum
gözlerin sevinçten yaş akıtması gerektiğini?
Hangi yaşımda,
hangi günde?

Hangi satırların arasında
bir çiçeği kurutup yaŐatıyorum?
Hangi masada
ekmek gibi bölünüyorum?

Bir Őiirin mısrasında kimi anıyorum,
kimi buluyorum?
Her seferinde kimi avutuyorum?
Kendimi mi,
yoksa
kendimi mi kandırıp duruyorum?

TÜRKLER NE

Giyer?

TOLGA CEYHUN TÜSÜZ

Kültürlerin tarihinde 2000 yılı aşkın serüvenimizde modada dünyanın kalanından eksik kaldığımız vakit olmamıştır. Türk milleti, konar-göçer başladığı dünya macerasına rağmen son derece renkli, keyifli, çok parçalı bir giyim kültürü oluşturmayı bilmiştir. Aslen doğu, her çağda batıdan çok daha renkli ve cıvılcı bir hayata sahiptir. Çağdaş Türk tarih yapımlarının benimsediği koyu renkli deri kıyafetler işbu yazımın konusu. İster Konya'da Selçuklu emanetlerinin sergilendiği müzelere gidin, ister İstanbul'da Osmanlı İmparatorluğu'ndan bize miras kalan kıyafetlere göz gezdirin; derinin ve siyahın kültürel kataloğumuzda pek az kendine yer bulduğunu göreceksiniz. Tûranlılar öteden beri kumaş işlemlerini, boyamasını, dokumasını çok iyi bilir. Giyim, aletlerin tarihinde her materyal gibi işlevsellik ve sürdürülebilirlikle gelişmiştir. Deri kıyafet ve deri zırh, bozkır insanı için son derece verimsiz bir tekstil ürünüdür. Geçiminin çoğunu hayvancılıktan sağlayan bir insan, elindeki koyunu kesip derisini yüzerse tek bir koyundan bir deri ceket dahi imal edemeyecektir. Derinin ve kürkün kullanımı Vikingler gibi kuzeyli kavimlerde çok görülür; tarım bu karlı coğrafyalarda mümkün olmadığı için yoğun bir hayvan üretimi vardır. Atalarımız ise bozkır iklimi için çok daha dahiyane bir tekstil ürünü geliştirmiştir: keçe!

Küçükbaş hayvanların kürkünün kırılarak birkaç kademedan geçirilmesiyle imal edilir. İslâmiyet öncesi dönemden İslâmiyet sonrasına intikal eden bir kumaştır. Bozkırın haşin ikliminde keçeden imal kabanlar, kaftanlar, ceketler, çoraplar, şapkalar ve en önemlisi meşhur Türk çadırları keçeden imal edilmiştir. Derinin kullanımı elbette hiç yok değildir. Yalnız, Türklerde derinin kullanımı genellikle pantolon, çizme, tozluk, eldiven gibi en çok sürtünmeyle yıpranan giyim ürünlerinde kullanılır. Ayrıca, Anadolu'ya gelişimizden önce deriden imal lameller zırhlar kaydedilse de lameller zırh bahsimiz olan dizilerdeki gibi Viking zırhına benzemez. Öte yandan, dizilerde işlenen dönem zaten bu dönem değildir. Selçuklu dönemi artık bozkır giyiminden vazgeçip demirden imal zırhlara ve ipek, pamuk gibi hafif kumaşlara yöneldiğimiz dönemdir.

**...Çin milletinin sözü tatlı,
ipek kumaş yumuşak imiş...**

Bilge Kağan Yazıtı, Doğu Yüzü

Türklerin Çinlilerle yoğun bir ipek ticareti olduğu gibi, Maniheizm ile birlikte yerleşik hayata geçen Uygurlar da ipek dokumada gelişmiştir. Pazırık kurganından günümüze ulaşan halılardan biliyoruz ki Türkler dokumacılıkla uzun bir zamandır uğraşiyor. Bunun yanında ailevi, şamanistik, dinî ya da daha genelde kültürel anlamlar taşıyan desenler eski Türk modasında yoğun bir yer kaplar. Tamgalar, çiçekler, hayvanlar, semboller, motiflerle kumaşta kendine yer bulur. Geyik, at, simurg (anka kuşu), ejder gibi yaratıklar halıcılıkta ve terzilikte sık rastlanılan hayvan desenleridir.

Türkmenistan'dan Anadolu'ya Oğuzların yaygın olduğu coğrafyalarda genellikle çiçek desenleri görülür. Lale, gül, karanfil, sümbül gibi gerçek çiçeklerin yanı sıra hatayî ve penç gibi çiçeği andıran soyut motifler de —daha çok çini-seramik işlerinde gözükme üzere— kumaşlara nakşedilmiştir.

Her şeyden önce Anadolu'nun kendisine bir bakınız. Hangi memleketimizde gelişmiş bir deri sektörü oluşmuştur? Bursa'da Bursa ipeklisi ve kadife, Gaziantep'te kutnu, Ankara'da tiftik yünü, Denizli'de antik çağlardan bu yana pamuk; bu memlekete gelişimizden önce ve sonra mahallî gelişimi olan sektörlerdir.

**...Dün değil, evvelki gün Şöklü
Melik yedi bin atlı kaldırmış.
Ocağının üstüne saldırmış. Kara
donlu, eğri dinli kâfirler gelmiş...**

Dede Korkut Hikâyeleri

Siyah, Türk milletinde matem rengidir. Bir dönem imamlarımızın giydiği siyah cübbeler Tanzimat döneminde nizamnameye sokulmuştur; dolayısıyla din adamlarının “geleneksel” rengi de değildir. Mevlevîlerin giydiği siyah hırka örnek gösterilir, yalnız bu sema ayini başladığında üstten atılır ve alttaki beyaz tennure ortaya çıkartılarak semaya başlanır. Siyah, yukarıda belirttiğim alıntıdan anlaşıldığı gibi gayrimüslimlerle ilişkilendirilen bir renktir. Öte yandan siyah renk, 17. asra değin üretiminin zorluğundan dolayı umumileşmemiş bir renktir. Siyahı Orta Çağ'da elde etmenin iki yolu vardır: Ya muhtelif odun kömürlerinden yahut hayvanî-bitkisel esanslardan uzun bir işlem sonrası imal edilir, ya da koyun gibi yün çıkartan hayvanların siyah yün çıkartanlarından kırkılır.

Bizim asalet rengimiz ne dizilerde gösterildiği gibi siyah ne Avrupalılardaki gibi mordur. Türklerin saray rengi esasında kırmızıdır. Turkuaz, Maveraünnehir'den Anadolu'ya intikal etmiş bir renk olsa da Altın Elbiseli Adam'dan ve Pazırık Kurganı'ndan bu yana kırmızının kültürümüzde mühim bir renk olduğu aşikârdır. 8. yüzyıldan 15. yüzyıla değin turkuaz, Karahanlılardan Selçuklulara kesintisiz kullanılmış, Osmanlı döneminde Edirne kırmızısıyla birlikte kırmızının hâkimiyeti yeniden başlamıştır. Anadolu'nun geleneksel halk giyiminde de aynı şekilde kırmızıya yoğun bir şekilde rastlanılır. Tanzimat dönemiyle Avrupalı “dress code” saraydan aşağıya inerek halka yayılmış ve koyu tonlar bu şekilde modamızda yerini almıştır. Dizilerimizde daha doğru temsiller görmek dileğiyle, söyleyeceklerime bu noktada es veriyorum. Bir sonraki yazımla sizinle yeniden buluşana değin, sıhhatle ve esenlikle kalınız.

FEYZA YURDUNKULU

Aŝe Yağmur Bozdemir

Hatıralarda

Hatıralarda

Sen yoksun...
Her şey anlamsızlaşıyor.
Gözlerim seni arıyor.
Göge bakıyorum—
Ay yıldızına kavuşuyor.
Anlıyorum:
Bu koca şehrin
sensiz bir anlamı kalmıyor.

Hiç mi geçmedim
kalbinin bir köşesinden?
Geceleri rüyanda,
hiç mi tutmadın ellerimden?
Bir bahar sabahı hatıralarına gelmedim mi?
Sonbaharda unutup,
ilkbaharda yeniden hatırlamayı
hiç mi düşünmedin?

Sen bilir misin
gülme mecburiyetinde kalınca
gözlerden süzülen o sessiz yaşları?
Sen bilir misin
nefes alırken
soluğunun kesilmesini?
Sen bilir misin
ardında bıraktığın buruklukla
acı acı gülümsemek ne demek?
Nereden bileceksin ki?

Giden gitti.
Artık eski anılarda kalırız.
Belki de buruk bir şiirde...
Ya da hatıralarda.

SEVGI GÜLBAY

ÖmTün
Son
DemleTi

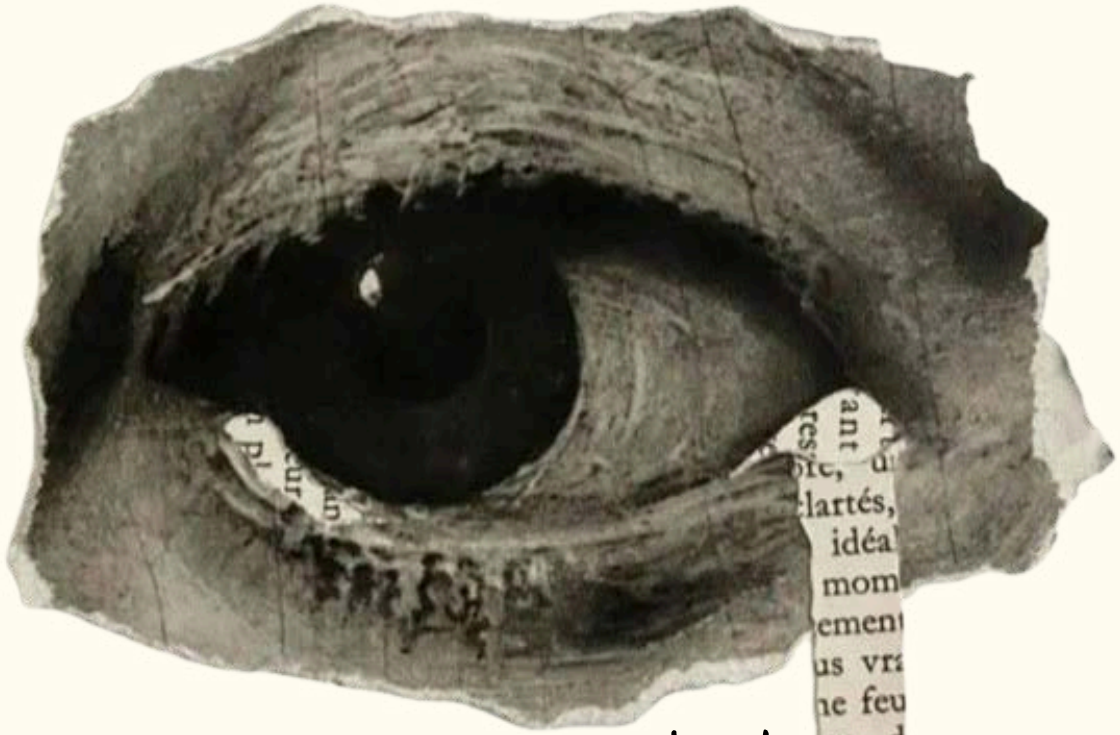
Ömrün son demleri

Bir rüyadayım belki de kâbus yoksa hepsi bir oyun mu bilmiyorum. Tam da aynada duran bu bedenin bu hüznle yoğrulmuş çizgilerin sahibinin kim olduğu bilmediğim gibi. Upuzun bir yoldayım. Daha otlar yeni bitiyor yerden. Mis gibi güneş tenimi yakarken. Ben ve ruhum yepyeni bir başlangıç peşindeyiz.

Yürüyorum yürüyoruz mutlulukla uçuyoruz pervane olup dönüp duruyoruz. Gençcektik ya hani biz. Yorulmak ne bilmiyoruz. Her gün daha büyük bir heyecanla yaşamayı dört gözle bekliyoruz.

Bir rüya gibi gözüküyor değil mi her şey?
Bundan sonra başladı kapkaranlık kâbuslar,
Sessizce köşelere sinip Yaradana yalvarmalar.
Şükürsüzlüğümüzden miydi bu ceza?
Yoksa imtihan mıydı bu?
Sessizce kabullenip gitmeli miydim
Belki de sadece yaşamayı bu kadar sevmemeliydim
Yavaş yavaş soluklaştı her şey gözlerimde
Göremez oldum sevdiklerimi bile
Yavaş yavaş silindi anılar
Ben kendimi bile tanıyamaz oldum
Ölmek için atmaya devam eden kalbimle,
Ben artık yaşayan bir ceset oldum.

HÜLYA SAYAN

Meşhed

ant
res.
bic, u
clartés,
idéa
mom
ement
us vra
ne feu
ne, d
ins v
hez le
'autre
'une
loyé
obile
perda
ké, u
ans s
re, Ec

Meşhed

Doğrusu, cesaret nedir bilmem.
Susarak anlattım her şeyi,
Sakladım duygumu—bakışarak.

Bil ki ey sevgili,
Aşkıma meşhedsin sen.
Kalbim, bir harp meydanı gibi.

Sana yazdığım mısralar—boğazımda kurşun,
Gözlerin—bir namlu.

Heybem dolu,
Sana ait bir yığın şiirle.

Nerede, hangi çiçekte yüreğin “oh” çekiyor?
Gel, okyanusa yaslan,
Sadece o anlar...

İçim, bir acı bahçesine döndü.
Gündüz kaçtığım,
Gece sığındığım yuva...

Korkarım,
Çıldırır bu aşk beni.

Bye Bye 79